

[Iver Poulsen.]

beløb, der kommer ind i de offentlige kasser, og som i hvert fald ikke burde komme ud af dem igen uden om de bevilgende myndigheder.

Den højtærede justitsminister nævnte også, at politikasserne afholder en række udgifter — herunder til dommere og dommerfuldmægtige, bemærkede jeg nu lige — og det kan jo godt vække nogen forundring, at politikasserne skal afholde udgifter for dem. Det er ikke, fordi jeg tror, at tilskuddene til dommere og dommerfuldmægtige bliver større, jo større bøder disse dommere og dommerfuldmægtige idømmer folk; men det leder alligevel tanken hen på en uheldig sammenblanding mellem domsmyndigheden og politiet.

Naturligvis ville det have styrket tilliden til den højtærede justitsminister og også hævet ministerens anseelse, hvis han selv havde følt sig foranlediget til at få de uholdbare og, så vidt jeg kan se, grundlovsstridige forhold rettet, i stedet for at andre skulle fremsætte forslag om det. Nu er jeg opmærksom på, at den højtærede justitsminister har meddelt i dag, at der er nedsat et udvalg til at undersøge disse forhold; men jeg synes, at man så hurtigt som muligt bør tage fat på sådanne ting, når det kommer til revisionens kundskab, at der er foretaget den slags ting, som er foretaget med hensyn til administrationen af politikassernes midler. Men vi er naturligvis glade for den venlige modtagelse, som også den højtærede justitsminister og ordføreren for justitsministerens parti har givet lovforslaget. Jeg kan da godt forstå, om den højtærede justitsminister er interesseret i at få dette spørgsmål løst og få sagen bragt i orden, for derved vil ministeren også opnå, at en af årsagerne til, at han måske bliver nervøs, når han hører ordet grundlov, bliver fjernet.

Vi påskønner som sagt den velvilje, hvorved lovforslaget er blevet modtaget — et lovforslag, som vi naturligvis kan støtte.

Vagn Bro: Ja, man kan vist sige, at den berømte krønike om smeden og bageren, hvori det hedder: „For smed at rette bager“, gentager sig også i dette problem.

Jeg skal ikke sige meget, da jeg i alt væsentligt kan henholde mig til, hvad de

ærede forslagsstillere hr. Poul Møller og hr. Thisted Knudsen har sagt; men jeg har dog ønsket at tage ordet af en ganske særlig grund.

Sagen er, at som denne sag har udviklet sig — og jeg tør sige, at også for det almindelige, store politi er de senere oplysninger jo ganske ukendte — er det, ligesom der er kommet noget odiøst frem. Det er således, at befolkningen siger: hvad er det med vore politifolk? De opkræver bøder, men går de så og fordeler pengene til hinanden? Her er det, jeg gerne vil sige — og nu har jeg gjort tjeneste i det danske rigspoliti i 30 år som ansvarlig politimester — at de fejl, der er påpeget, og som jeg ikke kan sige noget til, efter hvad der er anført her fra talerstolen, de vedrører ikke, aldeles ikke, det store arbejdende politi i marken. Jeg ved ikke, om de høje reviderende herrer i ministeriet vil opfatte det, jeg nu siger, som en ros eller måske som noget helt andet; men jeg vil snarest sige, at med hensyn til politikasserne har den enkelte politikreds: politimesteren, hans nærmeste medarbejdere og politibetjentene, været under en meget skrap revision. Det skal siges her, for det er urimeligt, at befolkningen får den anskuelse, at det er noget, som man, om jeg så må sige, skalter og valter med.

Når jeg siger det, er jeg nødsaget til at føje til — for ellers kunne jeg få at vide: ja men du har vel selv haft et rådighedsbeløb — at det har jeg haft, men ikke længere, end til den nye ordning kom; derefter blev det således, at man kunne vælge, og jeg valgte at få mine udgifter dækket efter regning; det ville jeg også tro i og for sig var det rimelige. Det er jo for øvrigt den nye ordning, der er kommet til at gælde for alle nye politimestre.

Men når jeg har sagt dette, vil jeg meget stærkt henstille til det høje ting og til det udvalg, der kommer til at drøfte sagen, om vi nu alligevel ikke skal undlade at gå fra den ene grøft til den anden. Det, der er det afgørende, er, at de pågældende midler kommer ind under statens almindelige revision; men at vedtage en ordning, så pengene blot går ind i statskassen og man derefter i anledning af en række foranstaltninger skal have langsommelige forhandlinger, synes jeg ikke er nogen god idé; her er jeg enig i det, som den højtærede minister